

Федір Гошук – «Повертаюсь»

Для людини з талантом і любов'ю до праці не існує перешкод.

Людвіг ван Бетховен.

Дві скромні дати, а поміж них відлік людського буття. Одна принесла у родину Гошуків радість і втіху (19 липня 1955), подарувавши життя композитору, художньому керівнику та диригенту, заслуженому працівнику культури України, члену Всеукраїнської музичної спілки, лауреату обласної мистецької премії ім. Германа Жуковського, а друга – (29 червня 2016 року) сповістила про відхід Маестро у засвіти, обійнявши журбою Березнівщину, осиротивши сім'ю, хор «Богущ», яким з 1986 року художнім керівником та диригентом був автор сотень оригінальних пісень та обробок українських народних Федір Васильович Гошук. Він був великим, дужим і красивим, бо успадкував від роду і народу високість духу, велич прагнень і любов до рідної землі, з якої черпав енергію і силу.

Гортаючи сторінки біографії цієї непересічної людини, переконуєшся у беззаперечному покликанні його до мистецтва. Коли знайомишся з творчим доробком майстра, переконуєшся у таланті митця.

У читальному залі міської бібліотеки ведуча Людмила Яковишина зібрала поціновувачів таланту званої не тільки в Березному людини, запросивши на презентацію книги Федора Гошука «Повертаюсь». Видання призначене для спеціалістів в сфері народної хорової музики та історії українського музичного мистецтва, яке видане в рамках проекту «Відзначення 65-річчя з дня народження Українського композитора та диригента Гошука Федора Васильовича» за підтримки Українського культурного фонду.

На журнальному столику розмістилися книги митця, а з екрана на глядачів дивився усміхнений автор. Поки ведуча словесно гортала життєпис Маестро, її слова підтверджувалися світлинами на екрані.

Він, народившись на високогір'ї Закарпаття, прислухаючись до співу гірських річок, плекав у собі талант диригента. Визначивши сутність свого життя бути музикантом, закінчив Ужгородське музичне училище, а прагнення професійного вдосконалення згодом привело молодого фахівця у Рівненський державний інститут культури, де він опанував тонкощі хорового диригування.

Тут, на Поліссі, розквітла його творчість. Коли він перебував на переддипломній практиці у Березному, на молодого спеціаліста звернув увагу тодішній завідувач районного відділу культури А. Р. Люблінський і запропонував Федору Гошуку вести самодіяльний хор РБК. Але насправді на березнівських просторах початкуючого митця спонукала залишитися молода красуня-скрипалька Раїса, яка згодом стала його дружиною. Таким чином культурно-мистецька спільнота поповнилася творчою сім'єю, а розвиток

художньої самодіяльності з того періоду впродовж 30 років був пов'язаний з ім'ям заслуженого працівника культури України Ф. Гощука. Це був період бурхливого розквіту аматорського мистецтва. Без аматорського народного хору «Богущ» не проходив жоден концерт на сцені районного будинку культури. Як підтвердження цьому, група учасників хору «Богущ» під час презентації озвучила творчий доробок митця, виконавши пісню на слова поетки Надії Ярмолюк «Синові» (в запису), народну жартівливу і ліричну мелодію в його обробці. Бандуристки музичної школи директорка Алла Несен, викладачка Ганна Марцинюк та скрипалька Валентина Гарлайчук подарували присутнім романс «Чекання» на слова поета Бориса Боровця. Споминами про творчі поїздки хору поділився заступник міського голови Богдан Дроженець, який зазначив, що у творчості Федора Васильовича звучить сила слова в поєднанні з музикою. Світлі спомини про керівника хору «Богущ» висловила його учасниця Раїса Бондаренко, яка справедливо зауважила, що кожна пісня це - окрема історія, яка надихала митця на творчість. Вона висловила думку, що це презентація книги, у якій більше нот, ніж слів. Щиру вдячність за непересічний талант співочій родині висловила головна редакторка редакції «Надслучанський вісник» Надія Ярмолюк. На завершення заходу дружина композитора Раїса Гошук і донька Олеся, яка редагувала книгу свого батька, розповіли про музичну родину, про те, що Федір Васильович не тільки писав музику, він навіть говорив нею. Продовжив творчість батька син Тарас, який нині перебуває у творчому відрядженні за кордоном. Українські митці зібрали там пів мільйона гривень для ЗСУ. Як зізналася Раїса Яківна, син прокладає свою стежку в життя, прославляючи рідну землю, як робив це його талановитий батько. Як хтось із присутніх висловився: Тарас - продовження генія. Адже музика - це частина життя родини Гошуків.

Прикро говорити про великих людей у минулому часі: був, творив, любив, згуртовував навколо себе, умів бути душею товариства, до нього горнулися, раділи його успіхам. Але він назавжди залишиться в пам'яті тих, хто був поруч, хто хоч раз почув його пісні, хто працював під його керівництвом. Не підуть у небуття його творчі доробки і світлі спогади про нього як про прекрасного митця, неповторну особистість, про це розповідатиме і його книга «Повертаюсь».

Марія АНТОНЮК.